

Debreczeny György

megkerülöm többször a tavat

nyolcfejű kígyó jön
rizsborát kéri
a teáskanna átváltozik
mosómedvévé és elszalad
de a sárkány szája széles
fogai élesek hegyes a szarva
szemei mindent látnak

ó gonosz és határtalan szerelem
kígyó kúszik elő a lány szeméből
a nászéjszaka után
benne 8 rész a tűz
és 8 rész a jég birodalma

18 tábornok démonok katonák
és lófejű örök ezerszám
nagy üres síkságon menetelnek
2 lemetszett fej között
ül trónusán a királynő
varázstükrébe néz
szerelmesleveleket olvas fel rókáinak

a megrémült szamár
és az elszabadult bika
dulakodnak elefántfejű isten
szobra előtt
de lám repülő szerkezeten
a mennybe mennek

ne keress ilyenkor engem
a mester tavi lakóhelyén
mely meditációnak köszönhetően
a világekorszakokban
csupán egyetlen hajszálamat
veszítem el

ne gyújts most alattam
halotti máglyát
8 éves kisfiúvá változom
tő képződik körülöttem
felöltöm a király
selyemruháját és koronáját
többször megkerülöm a tavat
mantrákat mormolok

öleld át a hegyet és vidd vissza a tigrisbe

Chungliang Al Huangnak

a szándékosság pillanatában a kör
részekre török
a lényeg az áramlásban
és a változásban rejlik
ne törődj az idővel
hagyd megtörténni a dolgokat

a mozgásban minden benne van
az egyik csodálatos forgás
a következő kezdetét jelenti
fekete mezőben fehér kör
a fehér halon fekete kör
párizk a fehér és a fekete hal
együtt uralkodik a szellem és a test

jelen lenni
és középpontban lenni
olyannak lenni mint a bambusz
és az íj
minden most történik éppen
lépj át a formán és az elvárásokon
és felolvadsz
a mozdulatok folyamában

lágú út
üres kéz
ügyes ember
meditáció mozgás
áramoltatás tudatosság
mintha a víz ölelne s a tér

lábadból gyökerek nőnek
belekapaszkodnak a földbe
fogd meg a veréb farkát
és öleld át a holdat
öleld át a hegyet
és vidd vissza a tigrisbe
a fehér daru meglebbenti szárnyait

a szétáradó ürességet
fogadd örökbe

P. Maklári Éva

Pisti tanár úr

Pisti tanár urat sokan ismerték a városban. A diákok rajongtak érte, és becsületesen készültek óráira. A fiúk is élvezettel hallgatták előadásait, amit bőven fűszerezett egy-egy író, költő magánéletének pikánsabb részeivel, a lányok közül pedig a fél gimnázium szerelmes volt a tanár úrba. A magyar óra előtti szünetben lázas fésülködéssel fejezték ki imádatukat, s mikor a tanár úr hatalmas, bár kicsit düllődő kék szemével, göndör szőke hajával belépett az osztályterembe, csillogó szempárok sokaságával találta szemben magát. Kipirult arccal, szívdobogva figyelték minden mozdulatát. Ismerték kedvenc színeit, tudták, ha fekete inget és fekete zoknit visel, akkor jó kedve van, talán még viccelődni is fog, és elnézőbben osztályoz.

Pisti tanár úr élvezte ezt a népszerűséget. Kedvenc szokásai közé tartozott, hogy rátámaszkodva az első padra kinézett magának egy leányt, és rászegezve tekintetét elsuttogta vagy elzengte az éppen aktuális verset. Amikor Shakespeare 75. szonettjét belebúgta a levegőbe, minden leány úgy érezte, hogy ez csak neki szól, és jóleső borzongással sajátította ki a vallomást.

Shakespeare szokása volt az is, hogy dolgozatírás alatt járkált a padok között, meg-megállt egy-egy tanuló mellett, diszkrétan beleolvasott egy-két mondatba, s ha helyesírási hibával találkozott, rátette ujját az adott szóra, és ebből a diák már sejtette, hogy itt valamit elrontott, aztán vagy kijavította, vagy fogalma sem volt, hogy mit kezdjen vele, és nem töprengett a megoldáson.

Úgy április táján az év utolsó fogalmazását íratta az érettségi előtt álló negyedik osztályban, mikor sétálgatása közben a tenyeres-talpas, osztálytársai által daginak becézett Mari mellett állt meg, és belepillantott a leírt sorokba. Éppen a muszáj szó *ly*-os változatára tette ujját, mikor váratlan esemény történt. Mari villámgyors mozdulattal a tanár úr tenyere alá csúsztatva jobb kezét, és simogatni kezdte közelebbi ujjával annak hajlatait. A tanár úr meglepődött, lenézett a szőke fejre, s egy picit kinyílt lihegő száj mosolygott rá. Egy másodpercig tartott az egész, aztán továbbcsúszta gondolataiba merülve, elmélázva.

Jól ismerte Mari szülői háttérét. Az apja ezredesként szolgált a Magyar Néphadseregben, csak ritkán tartózkodott a kisvárosban, az anyja pedig a pártbizottság második embereként igen tevékeny életet folytatott. Azt is tudta, hogy az iskola épületének közelében laknak, csak négy-öt házzal távolabb, és a kert hátsó kapuja a párhuzamos, csendes utcára néz a temetővel szemben. Hogy mire gondolhatott még? Csak ő tudja. Talán arra, hogy néhány hét és úgy is leérettségiznek, vagy a lehetőség izgatta, de óra végén, mikor beszédte a dolgozatokat, a következőt mondta:

– Akinek érettségi előtt segítségre lenne szüksége, szóljon! Természetesen a korrepetálás az iskolai rendhez tartozik, nem kell érte külön fizetni.

Az osztály hangos – köszönjük – szóval hagyta el a termet, kivéve Marit. Megállt a tanári asztal előtt, s kissé pirulva elrebecgte, hogy órá bizony ráférne egy kis külön tanulás, mert szeretne egyetemre menni, s ha a tanár úr vállalná, nagyon örülne.

A tanár úr bólintott, és meglepő dolgot kérdezett:

– Mikor vagy egyedül otthon?

Mari sűrű pislogások között vallotta be, hogy édesanyja minden csütörtökön este 8 óráig pártértekezleten van, apja pedig havonta csak egyszer jön haza hétvégén a nagyvárosból.

– Akkor csütörtökön 4 órakor nyisd ki a hátsó kaput, és várj rám!

A megbeszélrt időben Pisti tanár úr jobbra-balra figyelve végigballagta a rövid távolságot, miközben arra gondolt, mehetne ő a temetőbe is, azt senki nem tiltja, s pontosan 4 órakor lenyomta a hátsó kapu kilincsét, és gyorsan eltűnt a kert fái között.

Fél 6 körül ugyanolyan óvatosan lépett ki, tekintetével végigpásztázta az utcát, s miután mindent rendben talált, sietős léptekkel ment vissza az iskola felé, miközben kellemes bágyadsággal nyugtázta a korrepetálás sikerét.

Ettől kezdve csütörtökönként halkán kattant a kapuzár, a szóbeli érettségi vizsga pedig vészesen közeledett. Mari a hét többi napján szorgalmasan tanult, a tanár úr pedig tervezgette a Mari utáni szép jövőt.

Álmodozását egy váratlan esemény zavarta meg. A közelben lakó Bözsi néni a férje sírját rendezgette, mikor figyelmes lett a tanár úr közeledő alakjára. Asszonyi kíváncsisága a bokor mögé lapította, s türelmesen várt. Igazgatta a virágokat, törülgette a sírkövet, gyomlálta a hant körüli területet. Jóleső elégtétellel nyugtázta a látottakat.

A következő napokon már 3 órakor kiment a temetőbe kapával, gereblyével, locsolóval a látszat kedvéért. Nem csalódott. A jelenet csütörtökön megismétlődött, és Bözsi néni alig várta az estét és Mari hazatérő anyját. Mikor feltűnt az asszony, megszólította:

– Kedves – először lelkemet akart mondani, aztán meggondolta magát – elvtársnő!

Ha mindenki így törődne a gyermeke jövőjével, akkor sokkal jobban és boldogabban élhetnének az emberek.

Az asszony meglepődve nézett és ő folytatta:

– Látom ám, hogy az a szép szőke fiatal tanár úr milyen szorgalmasan jár ide, és foglalkozik a Marikával. Remélem, nem kér érte sok pénzt, olyan rendes embernek látszik.

Mari anyjának fejében villámként cikáztak a gondolatok. Gyorsan elköszönt, s hazatérve elővette szeretett gyermekét. Leültette a székre az asztalra állított lámpával egyenesen szemben, Mari arcába világított, és megkezdte a vallatást. Mari először hebegett-habogott, majd elsírta magát, töredelmesen bevallott mindent hozzáfűzve, hogy ő halálosan szerelmes a tanár úrba. Az édesanyja azonnal felvette az akkor még másoknál oly ritka telefont, és mindent közölt a férjével. A válasz gyors volt és katonás. Senki nem tesz semmit, ő holnap estére otthon van, a további teendőket bízzák rá. Hogy mit beszélt otthon Marival - mit nem, nem tudni, de látszólag nem történt változás. Mari tanulgatott, ábrándozgatott, és várta a csütörtököt.

Pontosan 4 órakor belépett a tanár úr a hátsó kapun, s a házba érve hozzálátott a korrepetáláshoz. Javában folyt a tanítás, mikor hirtelen kinyílt a szoba ajtaja, és megjelent az ezredes elvtárs teljes katonai pompájában, jobb kezében felemelt pisztollyal, és kezdetét vette a hadművelet.

Pisti tanár úr rémülten ugrott ki az ágyból, nyúlt földre dobott nadrágja után, de az apa ráordított:

– Ne mozdulj! – fogta rá a fegyvert a tanár úr nemesebb testrészére. Most vagy azonnal megkéri a lányom kezét vagy lövök! Akkor magát beszállítják a kórházba, holnap az egész város tud az eseményről, annak okairól, s maga az ország összes középiskolájából végleg kitiltatik, soha többé nem taníthat, legfeljebb elmehet segédmunkásnak.

Pisti tanár úr rövid idő alatt átgondolta a lehetőségeket. Ránézett az elégedett, mosolygó Marira, tudta, hogy ő az a nő, akit soha életében nem fog tudni szeretni, de nincs más választása. Odalépett a még mindig rászzegezett fegyver elé, s tisztelettel megkérte Marika kezét. Az apa elégedetten elmosolyodott, a szobaajtó pedig kinyílt. Ott állt Mari anyja egy pezsgősüveggel és tálcára rakott poharakkal.

– Most már felöltözhet – mondta az apa, s elővarázsolt a zubbonya zsebéből egy kis dobozt két karikagyűrűvel. Az egyiket gyorsan ráhúzta Marika ujjára, a másikat a tanár úr kezére. A gyűrűs ujjon kissé lötyögött, de a középsőre passzolt.

Így történt, hogy Pisti tanár úr hamarosan „boldog” férj, a gimnázium kitüntetett embere, később igazgatója lett, de ettől kezdve soha nem állt meg dolgoztatás közben egyetlen diák mellett sem, hogy rábökjön a helyesírási hibára.

Szekeres Mária

Őrzöm...

Őrzöm a pillanat rejtett magját, a titkot,
mi meg nem osztható,
az Égen kóborló gondolatok boldog
hazatérését
Hozzád,
Mindenütt Jelenvaló!
Az élet
útjaim közül kiúszna,
az idő
meg nem fogható,
de teremt és őriz szavad
és Benned élek,
Mindenható!
A jövő csapkodó vitorlavászon,
szárnyán szélben
viharló egünk,
de kezekben,
a pillanat mutatja,
biztos kikötőbe
érkezünk.
A halál sem rémít többé –
bármi lesz
és bármi lehet,
mai napomban
érintésed,
Lelked
titkát őrzöm
mint nekem adott
kincsedet.
Őrzöm a pillanat rejtett magját, a titkot,
mi meg nem osztható,
az Égen kóborló gondolatok boldog
hazatérését
Hozzád,
Mindenütt Jelenvaló!

2015. 06. 06.

Fák lombjában fürdetem szemem.
Sejtjeik életem üzenete, zöld, zöld,
zöld lombrobbanás.

Agyam hiába fogná be látszólag
mindenséged, Uram. Semmittudásom
nyugszik el Arcodon, és a csönd árad
gondolataimon alázatod és szerelmed
előtt. Mert önös valónk a napok viharában
tépázná szentséged köntösét, de önakaratumk
kemény sziklája előled nem menedék.
Bármit tudunk, csak titkos levélsusogás,
és erőnk ha nem Benned való, ellened
konok árulás. Harc ez és kínozó mindent
akarás, majd szelídülő semmittudás
a fák ölelő karjai alatt, gazdag teremtés
tobzódás a világ vajúdó harcai között.

